

[Knud Jespersen.]

hvor statsministeren også imødekom os så langt, at han siger, at der ikke er gjort nok, at arbejdsløsheden stadig væk er for stor. Det er rigtigt, at vi har haft et opsving i byggeriet, men det opsving i byggeriet er jo modsvaret af en faktisk tilbagegang inden for industriområdet, idet jeg kunne dokumentere, at over tusind metalarbejdere flere går ledige i dette år end i fjor. Det er nok muligt, at statsministeren med sine bemærkninger til mig om indkomstpolitik mente at have svaret på, hvad indkomstpolitik var, men i princippet sagde statsministeren, at det, det drejer sig om, er at lave en velbegrunderet og fornuftig indkomstpolitik, der holder omkostningsniveauet nede, og at omkostningsniveauet ikke kun var lønningerne.

Men er det klassiske spørgsmål ikke, at det, det drejer sig om i den øjeblikkelige situation, er, hvilken af de to klasser, for at sige det meget konkret sammenfattet, der skal bringe den anden under kontrol. Skal vi have erhvervslivet og storkapitalen under kontrol med noget af det, jeg antydede med perspektivet nationalisering, eller skal der være frit slag her og lønmodtagerne bringes under kontrol?

Vi synes nemlig, at selve indkomstpolitikens hovedformål — og det er man også i stand til at bevise — at det er at binde lønmodtagerne til en ganske bestemt lønsats, som regel én, de ikke selv har haft nogen indflydelse på, og at binde dem til et erhvervsliv, hvor de heller ikke har nogen direkte medbestemmelse eller kontrolmulighed, og at binde dem til at være med til at finansiere investeringer, som man ikke altid dokumentarisk har kunnet forklare der var brug for, og hvor vi i de fleste tilfælde ikke har brug for disse investeringer.

Statsministeren sagde, at man havde en plan; jeg skal senere igennem hr. Auken og andres bemærkninger vende tilbage til det, man har gjort for at bekæmpe arbejdsløsheden. Men denne plan var endnu ikke kommet på papiret. Jeg står her med det sidste nummer af LO-bladet, hvori arbejdsministeren siger, at det er meget afgørende, at sådanne løsninger også indeholder konstruktive forslag til fremme af beskæftigelsen. Det drejer sig om en række planer, som skulle ligge klar til forelæggelse i regeringen i slut-

ningen af maj måned. Meget kan vi strides om, statsminister, men den 31. maj må nok antages for begge parter at ligge i slutningen af maj måned. Ellers er der lavet noget om ved kalenderen, som jeg ikke rigtig har formået at gennemskue, men der sker jo mange mærkelige ting også i dette hus.

Jeg vidste i grunden ikke i starten, hvad jeg skulle sige til hr. Auken og til hr. Johan Philipsen, men jeg vil efter at have overvejet det med gustent overlæg drage denne konklusion, at hvis der er to, der står sammen i det spørgsmål, vi har diskuteret i dag, er det hr. Auken og hr. Johan Philipsen. Det var jo næsten ikke til at kende forskel på indholdet af de to taler. Der var gjort alt det, der kunne gøres for de arbejdsløse, man havde grund til at takke de to herrer. Det, der så rystede mig lidt, var denne historiske kendsgerning, jeg pludselig fik fastslået én gang mere, nemlig at hvis der var nogen, der tog ansvaret for nationen, måtte det altså også være de herrer Auken og Johan Philipsen. Men så ilde synes jeg ikke Danmark har optrådt over for nogen af de to herrer, at de skal belastes med den side af sagen.

Så sagde hr. Auken, at der er et overordentlig snævert spillerum for en dansk indsats i en situation, hvor de øvrige lande, vi arbejder sammen med, også begrænser. Ja men det er jo motivet til, at vi i højere grad skulle følge en anden linje og ikke slavisk gøre det, de andre gør. Jeg skal såmænd ikke bruge tiden til argumentation, men foreslå hr. Auken, at han engang ved lejlighed kigger efter, hvad et tidligere meget aktivt menneske imod fællesmarkedet, også en hr. Auken — antagelig den samme — har udtrykt i denne forbindelse. Det med at bringe Danmark under administration er jo først blevet virkelig aktuelt, efter at den tidligere modstander af fællesmarkedet opgav sin modstand og gik ind for fællesmarkedet. Jeg ser, at man nu ganske koldblodigt er på vej til at bruge nogle af sine egne argumenter for, at vi skulle gøre noget helt andet.

Jeg har altså heller ikke fået svar her på, hvad indkomstpolitik i virkeligheden er. Det er noget med hensyntagen til de lavtlønnede; ja, man kan jo næsten ikke holde tårerne tilbage, for alt det, vi har gjort i det høje ting, har været med hensyntagen til de